

Johan Dalman

Lyft upp facklan ur diket

Johan Dalman rapporterar i denna artikel från en sammankomst i Strängnäs i den anglikanska rörelsen *Affirming catholicisms* fotspår. Rörelsen som startades i början av 1990-talet hämtar andlig inspiration och energi från en högkyrklig identitet, där kvinnans plats i ämbetet är given.

För att traditioner ska vara levande och livgivande krävs kontinuitet och förnyelse - som när eken får nya friska skott. En stam utan skott utvecklas inte - ett skott utan stam överlever inte. Därför är att vara traditionalist att vara utvecklingsorienterad - och vara det i dialog med ett väl beprövat, seglivat, arv.

Konsekvenserna av detta må te sig lite olika - den andliga mångfalden återspeglar skapelsens månfald - men kännetecknen är desamma - långa linjer - det som Nathan Söderblom sammanfattade i orden; *Break your chains and you are free, cut your roots and you die.*

Med den attityden för ögonen och i en situation där en av dessa trosmässiga identiteter hamnat i en utvecklingsmässig återvändsgränd, höjde den skotska episkopala kyrkans dåvarande primas; Richard Holloway i början av 1990-talet rösten och utbrast: *Pick up the torch from the ditch!*

Försnävat kyrkosynen

Lyft upp facklan ur diket - det dike som försnävat en sakramental kyrkosyn till att framstå som en nejsägande motrörelse - och det trots att den i grunden rymmer så mycket hopp och tillförsikt.

Lev djupt förankrad i kyrkans tradition, be regelbundet, ta socialt ansvar, gör söndagen till en fest till Guds ära - och gör det i den ordningen. Be, Bry dig och fira festfyllda gudstjänster. Ja, var kort sagt katolsk.

Inte katolsk som i romerskt katolsk (även om det är en hedervärd identitet), utan katolsk i den ickekonfessionella apostoliska trosbekännelsens bemärkelse - det vi översätter som allmänlig, världsvid, universell.

Gör det - och gör det med glädje och stolthet.

Eller som den förre ärkebiskopen av York, John Habgood, uttrycker saken: *To be Catholic is to be broad enough, hospitable enough, rooted sufficiently in sacramental reality, confident enough in its inheritance to be able to do new things, diverse enough, and yet passionately enough concerned about unity, to be genuinely universal - catholic.*

Utmanade av detta ideal samlade således Strängnäs stift, Stiftelsen Fjellstedtska skolan och Strängnäs domkyrkoförsamling med Aspö för halvannan vecka sedan dryga 50-talet framförallt unga diakoner och präster, kvinnor och män, på tre dagars upp-täcksfärd i den anglikanska rörelsen *Affirming catholicisms* fotspår. Rörelsen som startades i början av 1990-talet av bland annat den anglikanska kyrkogemenskapens utgående ärkebiskop, Rowan Williams, hämtar andlig inspiration och energi från en högkyrklig identitet, där kvinnans plats i ämbetet (såväl, diakon-, präst- som biskops-ämbetet) är en självklarhet och där ett starkt socialt engagemang tydligt kopplas till det egna regelbundna böne- och gudstjänstlivet. Eller som saken uttrycks i en av rörelsens tidiga skrifter: *"The Christian faith is not a hobby, a Sunday pastime, for people who 'like that kind of thing'. It concerns the whole of our life and our eternal destiny. The purpose of our Christian commitment and church life is to change us into the people God wants us to become - for ever".*

Redan i inledningsmässan slog biskop Caroline an tonen - Vi är ett pilgrimsfolk som värnar traditionen genom att vara på vandring.

Och på vandring i andlig bemärkelse var just vad vi under återstoden av dagarna var. Biskopen av Gloucester, Michael Perham, talade om gudstjänstens mening, mål och flöde. Biskopen

av Croydon, Jonathan Clark talade om inklusivitet. Biskopen av Ely, Stephen Conway, om spiritualitet (*to care a great deal more about a great deal less*), biskopen av Truro, Tim Thornton, om samhälle och socialt ansvarstagande (med synnerligen konkreta, utmanande, exempel på vardagsmission) och universitetslektorn och prästen Charlotte Methuen, Glasgow och Oxford, om teologisk metod och traditionsbegreppet. Föredragen och samtalen präglades av tillförsikt och glädje - vi står på en stabil grund utan att vara fastvuxna.

Mänsklighetens fullhet

Vi får vila i en sakramental kyrkosyn som omfattar mänsklighetens fullhet. Som rotas i bönen, ger näring åt samhällsengagemanget och ser det som en självklarhet och som gläds över gudstjänstlivets rika arv och utvecklingsmöjligheter. Vad vi är involverade i är "Doing the Kingdom", inte på ett egenrättfärdigt sätt utan ett sätt som räknar med Guds absoluta nåderika tilltal i sakrament, vardagsgemenskap bön och lovsång.

Tre dagar, de må vara aldrig så intensiva, gör ingen sommar - detta var bara en smakbit av något mycket större som i kontextualiserad form har potential att svara mot en andlig längtan och kyrklig identitet som många sannolikt känner sig hemma med; att med glädje och tillförsikt dela upplevelsen av att kyrkans arv håller. Att leva i ett regelbundet böneliv, ett socialt ansvarstagande och fira gudstjänster präglade av kontinuitet, närvaro och glädje är att höja en hoppets fackla ur misströstans dike.

Mersmak var ordet sa Bill.

JOHAN DALMAN
Domprost, Strängnäs stift